

Глава Първа

Дневник на пътешественика

Да пътувам сама с все още непознат мотор си е приключение, граничещо с лудост. Чувствам се все едно съм на първа среща, която обаче е начало на брак. Романтичната обстановка в малкото планинско-морско селце Гримо, подхранва това усещане. Тесни, но за сметка на това стръмни каменни улички, застлани с хлъзгави плочи, които старателните французи мият сутрин със сапун... Аристократични каменни сгради, от които лъха достойство, но някак и лекичко надъхва на чесън – все пак това е Франция. Къщата на принца – Maison du prince, която приюти мен и приятелите ми преди да се разделим и да започна епичното си първо солово пътешествие, се нарича така, защото в нея е отсядал принцът на Монако. И така – спях в леглото на принца, но – без него. Фатима, малката пухкава испанка, която се грижеше за уюта в къщата и не говореше английски, беше силно притеснена за моето благополучие и психично състояние – явно мислеше, че нещо ми хлопа, щом тръгвам сама за Ирландия. Бърбореше бързо и клатеше глава, докато ме прегръщаше и целуваше на изпроводяк, а точно, когато си слагах ръкавиците при мотора, дотърча с две бутилчици сок и ги напъха в ръцете ми – да си имам за из път.

Фото кредит: <http://naturtreenspicerx.pw/Ancienne-ruelle-Provence-France-voyages-t-Provence.html>

И така с много вълнение в сърцето и не малко страх яхнах Борис, потупах го дружески по резервоара и му прошепнах: „Е, Борко, това! Ти и аз – започваме!“ Предишната вечер бях решила, че няма да се качвам на магистрала или високо скоростен път, а ще карам по малките пътища, за да разгледам Прованса и си бях набелязала едно пътче през Парка на маврите до градчето Le Luc. О, какво удоволствие! След Евро фестивала в Порт Гримо беше пълно с други Харлеи и ние с Борко се включихме в една група. Аз, нахилена като тиква, както винаги, когато съм върху мотора, поздравявах с крак всички по пътя, каквато е френската традиция и лежерно залягах по планинските завои. Жегата, която на слънце надхвърляше 30 С беше смекчена от горската сянка, която хвърляха екзотични дръвчета. Зелените ливади леко потръпваха, дали от маранята или от звука на стотиците мотори, не беше много ясно, а аз се наслаждавах на усещането, че съм сама, но част от внушителна колона, събрала мотористи от цял свят. Отсечката Grimaud – Le Luc е силно препоръчителна за любителите на завоите и красивите гледки, каращи всякакви мотори. Няма почти никакъв трафик и населени места, пътят е много живописен, преминава както през сенчести тунели от зеленина, така и през широки пространства, откриващи простора на пред-Алпите.

Лека-полека групата, с която карах започна да се разпилява и след отбивката за магистралите съвсем изтъня, докато накрая останах сама. За първи път. Извън България. Основното ми притеснение беше да не се загубя, но от друга страна вече бях волна птичка и можех да карам накъдето ми видят очите. Първата ми фиксирана цел беше да стигна до Гент в Белгия след цели 4 дни, около 1200 километра, така че имах време и да се губя и да се намирам и пак да се губя. Не гонех конкретно място, бях си наумила да стигна до Valence, не в Испания, а във Франция, защото бях чела, че в този район са някои от най-добрите мото маршрути в страната. След Le Luc целта ми беше да стигна до Aix-en-Provence без да се качвам на магистралата и без да влизам в града, защото подобна грешка струва скъпо – обикновено цял час лутане в трафик, докато успееш да улучиш правилната посока, защото в градовете табелите за посоки извън тях рязко намаляват, да не кажа, че направо изчезват.

Успях да избегна за момента това преживяване и успешно се замотах в малките пътчета след Aix-en-Provence в посока Valence. Коремчето ми започна да подава сигнали към леко изпържения ми от жегата мозък, че е време за обяд. Прекрасните поля на Прованса започнаха леекичко да губят привлекателността си, но на Борис още не му се спираше, така че решихме да се понасладим още малко на малките приветливи селца и неустоимите пътчета между тях.

Малки ферми се редуваха с полета, с полегнали на сянка крави, които когато ми обърнеха внимание, ме поглеждаха с досада, защото ръмженето на Борко смущаваше обедната им дрямка. След половин час позивните на глада се превърнаха в непрекъснат сигнал, към който се добави и паролата БИРА. Стана ясно и за Борис, че положението трябва бързо да бъде

овладяно с една спирка за хапване и пийване. Започнах да се оглеждам за кръчме, но нали съм кифла, имах си изисквания – да е край пътя, да има удобен и нечакълест по възможност паркинг и да получа ясен сигнал свише, че това е мястото. След десетина километра това се случи: развърза ми се червеното шалче, с което карам и което се превърна в мой запазен знак, точно до едно крайпътно ресторантче с огромен паркинг и, познайте – имаше и паркирани няколко мотора. С мръсна газ се напъхахме в паркинга и гордо се плъснахме точно пред моторите, запушвайки всякакъв шанс да излязат без да ни забележат. Влязох с бойна стъпка в двора на кръчмата и се цопнах на масата до другите мотористи, естествено. Поздравихме се и влязох вътре, за да огледам ситуацията и да се сдобия с нещо за ядене и най-важното – животоспасяващото питие. На бара заварих следната мила картинка – ухилен дядка, лелка сервитьорка и барман със закачлив поглед. За мой късмет последният говореше английски дотолкова, че да се разберем, че искам нещо за хапване и бира. Дядото веднага заразпитва през бармана, който превеждаше, откъде съм и да ми хвърля весели погледи. Естествено аз започнах да се смея, а сервитьорката ме хвана за ръка и ме помъкна към другия край на заведението, за да ми покаже храната, сигурно разбрала, че това е най-сигурния начин да ми свърши работа. Като се има предвид, че владеенето на френски – езикът на любовта за мен се заключаваше в бонжур, бонсуа и оревоар, беше абсолютно права. Заведе ме до някаква витрина, пълна със странно изглеждащи за мен паста, леща и други, неразпознаваеми храни, което доведе до глупавия ми, но безопасен избор да поръчам пържени картофи. Тъй де, това си е класика – бира с пържени картопки. Внезапно бях осенена от прозрение, че пом фрит, значи точно пържени картофи, така че френският ми рязко задобря. И ун бийр, си ву пле, и ей ме на – напълно уредена с храна и питие. Подредих си малък спретнат натюрморт на масата – каска, бира, картопки и пепелник и цигари, които непрекъснато се бутеха в кадър и ми разваляха идиличната картинка.

Мотористите си похапваха кротко до мен и нещо си плещеха на френски, но не ми обърнаха никакво внимание и аз реших също да ги игнорирам и зарових нос в телефона, защото - о, каква изненада и кеф - в крайпътната кръчма наред нищото имаше интернет. Моят приятел дядото се появи, крачейки напето като петел в кокошарник и ми намигна няколко пъти,

пеейки си под мустак някаква френска песен - умрях от кеф и смях - толкова френско, толкова истинско! На съседната маса се беше събрала голяма компания от местни за неделен обяд, която след малко излъчи парламентър в лицето на нахакана леля, която дойде при мен, за да проучи интересната странничка, която си седеше сама с бира в ръка и смучеше цигара от цигара - карането иска жертви - не мога да пуша, да карам и да се наслаждавам на гледките едновременно - засега. След като бях разконспирирана, че идвам от България, пътувам сама и отивам в Ирландия, информацията беше трескаво разпространена и погледите в стил „Ама, че откачалка“ в моя посока рязко зачестиха. Пийнах две малки бири, гризнах някой и друг картоф и реших, че е време да хващам пътя, още повече, че Борис си искаше своето и направо усещах нетърпеливото му пръхтене отвън на паркинга. Казах довиждане на нелюбезните мотористи, помахих на моя пръв френски ухажор и се метнах на гърба на Борис, за да продължим към Valence, където смятах да си намеря хотелче за през нощта.

След още една ударна доза Provence cote D' Azure реших, че вече е време да се придвижвам по-бързо към Валанс и с голямо неудоволствие се качих на алтернативния на магистралата безплатен високо скоростен път. Към 18.00 ч вече виждах табели за града и скоро се смъкнах в трафика, за да си търся хотел. Мотях се докато намеря центъра и с моя въображаем френски, т.е. въобразявам си, че мога да чета табелите, успях да стигна до някакъв площад, към който ме насочиха табелите с надпис хотел. Кой да знае, че

французите наричат хотел, кажи-речи всички официални административни сгради – та хотелът, който търсех и намерих, се оказа общината, където на всичкото отгоре паркирането беше платено! Запотена, прашасала и с червен от слънцето нос се напъхах в малките улички около центъра, бързайки да намеря някой добър човечец, който да ми покаже, къде по дяволите в тоя град има хотели. Открих една заблудена и също тъй слънчасала като мен сервитьорка, която се опита да ми помогне, но аз нищо не разбрах от указанието ѝ на френски. Питам още един-двама кибици по улиците и накрая, притеснена, че ще ми лепнат някоя глоба за неплатен паркинг се върнах при Борко, пак го подпалих и продължихме по следите на изчезналите хотели. След едно-две нарушения на правилата за движение от недоглеждане и непознаване на пътищата – да се има предвид, че моя милост кара без GPS и всякакви други полезни за пътуващите по непознати места помощни средства – няколко рисковани спирания и куцо паркиране на един булевард малко преди светофар, се озовах пред някаква голяма запусната на вид сграда с горд надпис на покрива – ХОТЕЛ. Дотътрих мокрия си и вече уморен задник до входа, но уви, беше заключено и явно мястото отдавна не беше приемало гости – прашасали или не. Гледката през стъклената врата напомняше кадър от „28 дни по-късно“ и аз реших, че определено този хотел не е това, което търся. Вече доста каталясала и определено нуждаеща се от баня, бира и преобличане, отпраших към края на града, където на влизане бях видяла няколко крайпътни хотела, които тогава с пренебрежение отминах, но сега ми се виждаха като Риц и Хайят в едно. Паркирах Борис на първия позакътан паркинг на хотел, който видях и за моя радост беше достатъчно празен, за да не ми се налага да маневрирам твърде много. Леко учуденото момче за всичко на хотела, използван явно предимно за почасови посещения не със законни половинки и от случайно попаднали заблудени пътешественици като мен, ме регистрира, даде ми паролата за стаята и интернета и аз пухтейки се помъкнах към втория етаж. И понеже, който няма глава, има крака, направих безсмислено много курсове от Борко до стаята, мъкнейки си багажа. След спасителния и жизнено необходим душ, си отворих не по-малко спасителната биричка, част от пакета за оцеляване на всеки уважаващ себе си моторист. Опънах морни крака на леглото, проведох вечерния отчет по телефона с мъжа ми и детето и усетих отново познатите сигнали от празния си стомах. Споменът за картофките беше вече далечен, така че трябваше спешно да се отправя на лов за вечеря, ако не исках да си легна гладна – какъв срам, във Франция. Спретната в поредната фанелка на Харлей Дейвидсън, но с чиста грива и червило обиколих все пак хотела за проверка, но както и очаквах имаше само автомат за сладкиши и чипс. Нагледах Борко, който кротко дремеше в коневръза и се отправих към пляквата, която да позапълни все по-увеличаващата се дупка в стомаха ми. Отхвърлих бързо алтернативата да ям френски Макдоналдс, защото беше същинско светотатство – още не мога да повярвам, че има хора, които ядат подобна храна във Франция, и се отправих към някакъв комплекс от МОЛ, хипермаркет и бизнес-център. За моя радост съзрях нещо подобно на ресторант и с бодрост, доколкото беше

възможно за изпосталялото ми и изгладняло тяло крачка се отправих натам. Оказа се нещо тип бърза закуска, но с голям избор от топла сготвена храна. С невероятния си късмет хванах последния влак, защото затваряха след 5 минути. Като ме видяха такава нещастна и изгладняла, решиха да се смилят над мен и не ме изгониха, така че бързичко се сдобих с някакви вкусотии и десерт, още бира и доволно се затътрих обратно към хотела, плезейки се презрително наум на Макдоналдс-а отсреща. Хапнах си в леглото, защото нямаше подходящо друго място за целта, поразмених новини с приятели из нета и поливайки френската вкусотия с бира, реших, че ще си подобрявам френския и си пуснах филм. Нали знаете за онзи метод, при който учите чужди езици докато спите? Е, при мен не сработи... Но така в блаженство приключи първия ден от моето солово приключение – обиколи Европа, за да я обикнеш!